Sygn. akt II CSK 404/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku R. K.
przy uczestnictwie I. K. , T. K.
i J. K.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt VII Ca (…),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników I. K., T. K. i J. K. kwoty po 800 zł (osiemset złotych) na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398^9 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 marca 2016 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 lipca 2015 r., którym Sąd Rejonowy zniósł współwłasność zabudowanej nieruchomości położonej w S. przy ul. M. przez ustanowienie odrębnej własności lokali mieszkalnych, przyznał wnioskodawcy lokal znajdujący się na parterze budynku, a uczestnikom I. K., T. K. i J. K. na współwłasność po 1/3 części - lokal usytuowany na piętrze oraz orzekł o dopłatach i roszczeniach z tytułu nakładów. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398^3 § 1 k.p.c., wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na przesłanki wskazane w art. 398^9 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdził, że „...w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w kwestii dotyczącej tego:

1. czy w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości Sąd winien brać pod uwagę i ustalić stanowisko właściwego organu administracji publicznej bądź samorządowej w zakresie spełnienia przez lokale mające powstać na skutek zniesienia współwłasności kryterium samodzielności w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali.
2. czy lokal mieszkalny, przedzielony korytarzem stanowiącym część wspólną, spełnia kryterium samodzielności w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali.
3. czy zniesienie współwłasności nieruchomości przez podział, na skutek którego powstaną nowe nieruchomości, z których co najmniej jedna nie stanowi lokalu samodzielnego jest sprzeczne z przepisami ustawy i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem nieruchomości, w sytuacji wystąpienia ostrego konfliktu stron…”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez niego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398^9 § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy

te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostał tym wymaganiom. Sformułowane przez niego zagadnienie prawne, ujęte w trzech przytoczonych pytaniach, nie ma waloru istotnego zagadnienia prawnego wymagającego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy ani nie wskazuje na potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, których *notabene* skarżący nie wskazał. Uszło uwagi skarżącego, że zasygnalizowane problemy prawne nie stanowią *novum*, gdyż już niejednokrotnie były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, o czym świadczą m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21października 2003 r., I CK 156/02 (OSNC 2004, nr 11, poz. 185) i z dnia 9 lutego 2005 r., III CK 270/04 (nie publ.) oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1997 r., III CKN 14/97 (OSNC 1997, nr 8, poz. 115), z dnia 4 sierpnia 1999 r., II CKN 549/98 (nie publ.), z dnia 4 października 2002 r., III CKN 1283/00 (OSNC 2003, nr 12, poz. 170), z dnia 11 lutego 2009 r., V CSK 311/08 (nie publ.), z dnia 19 października 2011 r., II CSK 50/11 (nie publ.), z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 358/11 (nie publ.), z dnia 13 października 2014 r., II CSK 18/14 (nie publ.), z dnia 18 marca 2015 r., I CSK 286/14 (nie publ.) i z dnia 11 grudnia 2015 r., III CSK 18/15 (nie publ.).

Zapoznanie się z tymi orzeczeniami pozwoli skarżącemu przekonać się o tym, że zasygnalizowane przez niego zagadnienia zostały już w orzecznictwie wyjaśnione i nie zachodzi potrzeba zajęcia po raz kolejny stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398^{9} § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398^{9} § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398^{21} i art. 13 § 2

k.p.c. oraz z § 2 pkt 5, § 5 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

jw